

[Hanne Reintoft.]

at medvirke til det modsatte, til noget, der ikke tjener lønmodtagernes interesser.

Lad mig endvidere sige, at jeg tror, socialdemokratiet og mit parti har et vidt forskelligt forhold til respekten for de indgåede overenskomster. Mit parti anbefalede, at man skulle stemme nej til overenskomstresultatet, mit partis faglige leder anbefalede, at man skulle stemme nej til overenskomstresultatet. Når man ser på socialdemokratiets uomtvistelige tag i fagbevægelsen, og når man ser på stemmetallene — knap 139.000 for, knap 121.000 imod — må man nok sige, at en meget stor del af fagbevægelsens medlemmer har fulgt mit parti i den sag, og vi har absolut ingen loyalitetsfølelse over for hr. Thomas Niensens elendige og udygtige forhandlingsresultater.

Befolkningen har jo erfaret, at regeringens og socialdemokratiets opfattelse af indkomstpøolitik kommer til at svare til lønstop og faktisk er hårdhændet klassepolitik, der vil stoppe lønkampen. Med statsapparatets elskværdige mellemkomst blev også denne overenskomst halet i land, uden at lønmodtagernes vilkår blev reelt forbedret; tværtimod er de små nominelle forbedringer i de nye overenskomster allerede på vej til at blive opslugt af en ny prisstigningsbølge og en øget skatteflåning. Perspektivplanen forudser jo, at skatterne skal udgøre 13 pct. mere af nationalproduktet i 1985 end i 1970; fru Grethe Philip siger om mit forslag, at det med at indregne skatterne kommer an på, om skatterne stiger, men man ved jo udmærket godt, at de vil stige. 1970 er netop det år, da regeringen i øvrigt lovede, at skatternes andel af nationalproduktet aldrig ville stige mere, og perspektivplanen viser nu et ganske andet billede. Det var altså igen et falsk og tomt løfte.

De sociale kompensationer og dyrtidsreguleringen skulle jo være statsapparatets formildende indflydelse på arbejdernes, på funktionærernes, på tjenestemændenes og på pensionisternes stadig forringede vilkår. Men denne indflydelse bruges ikke i lønmodtagernes interesse og slet, slet ikke i pensionisternes.

Regeringen har sidst med perspektivplanen alt for tydeligt vist, at den ikke vil og kan garantere fuld beskæftigelse, den har vist, at den ikke vil ændre skattepolitikken,

således at lønmodtagere og pensionister og arbejdsløse får skattelettelser, og således at spekulationsgevinster og udbytter bliver beskattet. Regeringens kontrol med priser, avancer og arbejdsfri indtægter er værdiløs og kun camoufløge af de virkelige forhold.

På denne baggrund er det bl. a., at vi nu stiller forslag om ændring af loven om beregning af et reguleringspristal, altså en ændring af gældende lov og ikke noget som helst med at blande sig ind i overenskomsterne, hvad derimod andre har beflittet sig på.

I bemærkningerne til forslaget til lov om ændring af lov om beregning af et leveomkostningspristal er der udførligt både i teksten og i bilaget redegjort for den tiltagende skævhed i forholdet mellem reguleringspristallet og leveomkostningspristallet. Denne skævhed er opstået ved en systematisk barbering af pristallet, idet hverken momsens eller kildeskatten medregnes i det nuværende pristal.

Jeg kender godt hovedindvendingen mod indregning af direkte og indirekte skatter, det har altid været den, at alle befolkningsgrupper skal betale de højere skatter. Det er for så vidt rigtigt, blot glemmer man her at tage i betragtning, hvordan regeringen ustandselig vælter de øgede skattebyrder over på de dårligst lønnede, over på lønmodtagerne og funktionærerne, uden at føre en tilsvarende konsekvent skattepolitik over for arbejdsgiverne og spekulanterne. Det er et synspunkt, jeg egentlig troede socialdemokratiet var begyndt at acceptere; jeg troede, også socialdemokratiet havde indledt et felttog mod dem, der ikke betaler skat, mod dem, der har fordel af skatteundragelserne.

Der er med indførelsen af momsens og de stigende momssatser grund til at frygte videreførelsen af en uretfærdig skattepolitik og en ny prisstigningsbølge; der vil ramme den dyrtidsregulerede gruppe særlig hårdt. Derfor ville det være både mere retfærdigt og mere ærligt — og det ved man også godt — om samtlige skatter blev medregnet i pristallet.

En anden skrøne om den automatiske dyrtidsregulering har været den, at dyrtidstillæg fører til prisstigning, fordi de øgede lønomkostninger skal dækkes. Dette registreres i pristallet og skulle udløse nye dyrtidstillæg, og denne påståede skrue uden ende, som